

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1914.

Leto XV.

Iz pesmi Janka Lebana.

Izginola sreča.

Mimo mene sama Sreča
je vozila se enkrat,
krasna, v biserih blesteča,
bil bi jo pridržal rad. . .

Roke proti njej prostrl sem,
zaslepel zaprl oči;
ko čez hip jih spet odprl sem,
blizu več je bilo ni.

Voz drvil je z njo v daljavi,
jaz pa točil sem solzé
kot otrok, ki ga ostavi
ljube matere srce. . .

Mrtvaški zvon.

Čuj, zvon mrtvaški se glasi,
sto milih čuvstev nam budi,
nekdo na veke je zaspal,
slovo na veke svetu dal.

Pa pride tudi zame čas,
ko zemljo bom ostavil jaz,
v daljavo bo oznanjal zvon:
„Trpin je rešen zemskih spon!“

Nad zvezde duh se moj bo vzpel,
v dolino solz kličoč vesel:
„Končan je boj prebridkih dni,
svobode solnce mi žari! . . .“

